

Spaart U al CO₂-miles?

Als ik, bijna dagelijks, in mijn Mercedes rijd, moet ik zeggen dat ik nauwelijks stilsta bij de CO₂ - problematiek. Zelfs de niet aflatende Postbus 51 spotjes "Een beter milieu begint bij jezelf" bewegen mij niet tot de aanschaf van een kleinere auto, het minder rijden of het meer gebruik maken van het openbaar vervoer. Ik ga vooral met het openbaar vervoer als mijn vrouw de auto nodig heeft. Ik zal wel een gewetenloos mens zijn, want ik rijd het liefst naar het bos en als het even kan er doorheen.

Zodra ik in Duitsland ben trap ik het gaspedaal in tot 150 km/uur in de wetenschap pas over zes uur Duitsland uit te zijn. Volgende keer toch maar met het vliegtuig? De enige keer dat ik mij als autobezitter ongelukkig voel is bij het afrekenen aan de pomp. Niet dat ik er minder door rijd, maar ik voel me gepakt door de overheid en de grote multinationals.

'Spaart U ook ceoohtwee-miles', vroeg de vriendelijke pompbediende, in een Utrechts accent. Ik moest even nadenken, want ik spaar al punten voor een miniatuur Ferrari en voor badhanddoeken voor mijn vrouw. 'Wat is dat voor actie', vroeg ik. Als bijna uit het hoofd geleerd antwoordde ze: 'Voor iedere mile dat u bij SHELL tankt krijgt u een punt, en voor iedere duizend miles plant SHELL een boom. Zo heeft U al gauw een heel bos gespaard. Zal

ik er meteen zo'n handige chipkaart bij doen? Oh ja', riep ze nog, 'bos legt ook nog ceoohtwee vast'. Legt wat vast? 'Tegen de broeikassen', riep ze mij na, 'dat is beter voor het milieu'.

Met een goed natuurgevoel kroop ik weer achter het stuur. Dat is pas win-win, lekker rijden en nog een bos sparen ook. In de file op weg naar mijn schoonfamilie had ik even tijd om uit te rekenen wanneer ik mijn eerste bos bij elkaar gereden heb. Eens even kijken, één mile is ongeveer anderhalve kilometer. Bij elke liter diesel krijg ik 10 punten. Héé, SHELL gaat er zeker vanuit dat mijn auto 1 op 15 rijdt?? Ik heb 100 liter nodig voor duizend punten en dus heb ik na een stordige 1500 kilometer mijn eerste boom gespaard. Ik hoop dat ze bij SHELL er een echt bos van planten en niet van die rijtjes populieren. Dan schat ik dat je toch al gauw een 4000 bomen per hectare moet inplanten. Vierduizend maal vijftienhonderd kilometer. Allemachtig, dat is vijftien maal de aarde rond. Oh, gelukkig, we rijden weer.

Zo'n bezoek aan je schoonfamilie moet je altijd goed voorbereiden. Zeker als het om mijn drie zwagers gaat. Gezamenlijk vertegenwoordigen zij de gehele agrarische sector, en als natuurjongen zit je al gauw klem tussen de juridische know-how van deze boerjongens.

Een geliefd gespreksonderwerp bij ons familiair samenzijn was altijd de B.K.R. Deze reeds jaren afgeschafte Beeldend Kunste-

naars Regeling gaf een soort basisinkomen voor veelbelovende kunstenaars. Inkomenssteun zou je kunnen zeggen. Mijn zwagers vonden het maar niets. Immers, de kunstwerken stonden opgestapeld in kelders zonder dat de maatschappij daar iets van kon zien. Kortom, weggegooid geld, voor een onbegrepen categorie mensen die niet bereid waren om commercieel te denken. Ik moet toegeven, een sterk argument.

Maar hoe is het dan nu met de positie van de boeren? De intensieve veehouderij, het mestoverschot, de boterberg, worden niet langer door de burgers begrepen. Overigens zijn er inmiddels minder boeren dan kunstenaars in Nederland. Ook gaan er ingrijpende wijzigingen plaatsvinden in de subsidiëring van boeren. Product-subsidie wordt omgezet in een directe inkomstensteun, en daarmee wordt definitief inzichtelijk hoe groot de maatschappelijke steun is aan al dat leed. Kortom: weggegooid geld, voor een onbegrepen categorie mensen die nog wel bereid is om commercieel te denken. Een argument blijft een argument.

Eindelijk kwamen wij aan bij het huis van mijn zwager. Ik gaf hem mijn CO₂-chipkaart van de SHELL. 'Kijk jongen, als jij je inkomenssteun wilt behouden dan moet de maatschappij daar iets van zien. Wat dacht je van een bos? Tegen de broeikasgassen, dat is goed voor het milieu'.